

Čís. 14155.

Jde jen o přesnější označení žalované strany, nikoliv o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., aneb o vstup nové strany do sporu (§§ 23, 234 c. ř. s.), prohlásí-li žalobce ve sporu beze změny skutkového podkladu žaloby, že žaluje vedle žalované veřejné obchodní společnosti i jejího veřejného společníka, a jde-li o dluh veřejné společnosti obchodní, nikoliv o soukromý závazek veřejného společníka.

(Rozh. ze dne 8. února 1935, R I 31/35.)

P r v ý s o u d připustil podle § 235 III c. ř. s. změnu žaloby, navrhovanou žalobcem v ten smysl, že vedle dosud žalované firmy M., mechanická tkalcovna A. B. a synové, je žalován i její veřejný společník F. B. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu žalovaných a navrhované změně žaloby nevyhověl. D ů v o d y: První soud připustil jako změnu žaloby podle § 235 c. ř. s., že vedle žalované protokolované firmy má býti solidárně odsouzen k placení zažalované pohledávky F. B., který dosud nebyl žalován. Jest sice pravda, že materielně jsou nositeli práv a závazků veřejné společnosti její společníci, ale procesuelně nejsou společníci veřejné společnosti stranami ve sporu, jak to plyne zřejmě z §§ 11 a 36 čís. 2 ex. ř. a čl. 111 a 112 obch. zák. Důsledkem toho jest rozsudek proti společnosti vykonatelný proti společníkům jenom obmezeně s výhradou § 11 ex. ř. Rozšíří-li se tedy ve sporu žaloba proti společnosti na společníka, nejde tu o subjektivní změnu žaloby, neboť dřívější podmět ve sporu setrvává a společník nenastupuje na jeho místo, nýbrž jde tu o novou žalobu a nikoliv o případy, výtčené v § 235 c. ř. s. Přístup nové osoby do sporu jest upraven zvláštními předpisy a vázán na zvláštní podmínky (srov. §§ 19, 20, 23 a 234 c. ř. s.) a nelze tu proto užítí ustanovení § 235 c. ř. s., i když by se nebylo obávati značného ztížení nebo průtahu jednání, což však by zajisté nastalo, poněvadž by novému žalovanému musela býti doručena žaloba a s ním zavedeno předepsané řízení (srov. rozh. sb. n. s. čís. 7781, 8399).

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu žalobce změnil usnesení rekursního soudu tak, že navrhovanou změnu žaloby připustil s obmezením, že F. B. je žalován jako veřejný společník žalované firmy.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil v četných rozhodnutích (viz zejména čís. 11.580, 9241 sb. n. s.), že veřejná obchodní společnost není zvláštním právním podmětem, ani právnickou osobou a dovodil z této zásady, že, i když je taková společnost podle čl. 111 obch. zák. žalována pod svou firmou, nemůže býti ve sporu stranou, nýbrž jsou jí jen její společníci a že jde o rozepři zahájenou (rozsouzenou), žalována-li v jednom sporu veřejná obchodní společnost, ve druhém sporu pak veřejní společníci (rozhodnutí čís. 9241 sb. n. s.). Nejde proto o změnu žaloby podle § 235 c. ř. s. nebo o vstup nové strany do sporu (§§ 23, 234 c. ř. s.), nýbrž jde jen o přípustné přesnější označení strany žalované.

prohlásil-li žalobce beze změny skutkového podkladu žaloby při ústním jednání dne 1. června 1923, že žaluje vedle žalované protokolované firmy M., mechanická tkalcovna A. B. a synové, i F. B., který ve sporu žalovanou společnost zastupuje jako její veřejný společník. Domněnka, již vyslovil F. B. ve svém rekursu proti rozhodnutí prvního soudu, že žalobce ho žaluje jako samomajitele odlišného právního podmětu, totiž obchodního podniku, jež provozuje pod neprotokolovanou firmou stejného znění, jak jí užívá žalovaná, nemá ve spisech podkladu, neboť žalobce odůvodnil zmíněnou úpravu žalobní žádosti tím, že F. B. jest veřejným společníkem žalované firmy. Jmenovaný jest žalován jen ze závazku žalované společnosti a nikoli v příčině svého osobního poměru k jiné společnosti, jak tomu bylo v případě, jehož se týká rozhodnutí čís. 7781 sb. n. s. O jiný skutkový poklad šlo i v rozhodnutí čís. 8399 sb. n. s.

Čís. 14156.

Pracovní soud není příslušný rozhodovati výpovědní spory mezi vlastníkem domu a domovníkem vzniklé tím, že proti výpovědi byly včas vzneseny námitky (§ 571 c. ř. s. a § 10 zák. čís. 82/20 Sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 8. února 1935, R I 33/35.)

První soud k námitkám žalovaných zrušil mimosoudní výpověď. Odvolací soud k odvolání žalobců zrušil rozsudek prvního soudu i s řízením mu předcházejícím pro zmatečnost a odmítl námitky žalovaných proti výpovědi z těchto důvodů: V odpor vzatý rozsudek označuje za nesporné mezi stranami, že dne 2. května 1934 večer dali žalobci žalovaným výpověď z jejich naturálního bytu a pracovního poměru. Šlo o výpověď z bytu, jehož užívání zaměstnavatel zaměstnanci poskytl bezplatně, jak takovou rozepři má na mysli předpis § 2 písm. f) zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n., o které podle úvodní věty téhož § 2 jest v mezích § 1 téhož zákona příslušným rozhodovati pracovní soud. Příslušnost pracovního soudu pro rozhodování o rozepři vzniklé z pracovního (služebního) poměru mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem jest podle § 1 odst. 1 téhož zákona v ý l u č n á. Tuto příslušnost vymezuje předpis § 104 odst. 2 jur. normy a poukazují na ni ustanovení §§ 240 odst. 2 a 441 věta druhá c. ř. s. Okresní soud v P. byl pro projednávání rozepře o námitkách žalované strany proti výpovědi z předmětného bytu předmětně nepříslušný a tato nepříslušnost jeho nemohla býti odstraněna ani výslovným dohodnutím stran. Skutečnost tato zakládá zmatečnost v odpor vzatého rozsudku a předchozího řízení podle § 477 čís. 3 c. ř. s. Na tom nic nemění, že šlo prý o pracovní poměr domovnícký, založený podle § 1 zákona ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 sb. z. a n., kterým se upravují právní poměry domovníků, a že předpis § 1 téhož zákona ustanovuje, že výpověď z takového poměru může býti dána soudně u okresního soudu, v jehož obvodě jest byt, nebo mimosoudně, a že proti výpovědi z takového poměru, nechť soudní, nechť mimosoudní, lze podati námitky u okresního soudu. Toto zákonné ustanovení bylo změněno zmíněným již předpisem § 1 zák. čís. 131/31